

ξως ταύτης τοῦ ὄχλου τῆς Καντών. Ἐπειτα συνάψασα τὰ μαλλία τῆς Ἄννης ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς τὰ περιέβαλε μὲ ταινίας προσηρωσμένας διὰ καρφιδων ἐξ ἐλεφάντου μὲ χονδρούς κόμβους κοραλίου. Ἐγὼ αὐτὸς κατέλιπον τὸ φράκον μου ἐντὸς τοῦ πλοιαρίου, ἐνεδύθην μακρὸν χιτῶνα ἐκ γανκίν καὶ ἐκρυψα τὰ μαλλία μου ὑπὸ σκιάδιον σινικὸν ἐξ ἀχύρου. Ὁ μετεμορφισμὸς ἦτο ἐντελής, κανεὶς δὲν μᾶς παρατήρησε. Ὁ πορμειὸς μᾶς συνώδευσε ἐν τὴν πόλιν, ἐπειτα, δείξας εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν ἀφοῦ μᾶς ἀποχαίρειται πρῶτον τὸν ἠπάσθημεν.

— Ἦδη ἄς ταχύνωμεν τὸ βῆμα, Ἄννα. Ἐπιλήφθητι τοῦ βραχιονόσ μου.

— Ἀνάλαβον τὰς δυνάμεις μου, εἶπεν αὐτῇ, χάρις εἰς σέ θέλω σωθῆ!

— Μὴ μ' εὐχαριστῆς ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἦτο εἰσέτι εὐτυχῆς παρὰ τῷ συζύγῳ σου.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐρημὸς. Ἡκούαμεν εὐκρινῶς φωνὰς καὶ κραυγὰς, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀνησύχουν, διότι ἦσαν μεμακρυσμένα.

Κατὰ τὴν στροφὴν τινος μονοπατίου, τὸ βίαιον τοῦ θαδίσματός μου διήγειρε τὴν περιέργειαν Σίνου τινός, διαβαίνοντος ἐκεῖθεν. Προσῆλωσε κυρίως τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τοὺς πόδας τῆς συντρόσου μου. Φεῦ! τὰ πέδιλά της δὲν ἦσαν ἐκ τῶν συνήθων εἰς τοὺς πένητας, ὁ μικρὸς αὐτῆς ποὺς οὐδένα εἶχεν ὑποστῆ ἀκρωτηριασμένον. Οἱ τέσσαρες αὐτῆς δακτύλοι δὲν εἶχον λυγισθῆ ὑπὸ τὴν παλάμην τοῦ ποδός, καὶ ὁ μέγας δακτύλος δὲν ἐσχηματίζε τὸ δάδυ, ὅπως ὁ Σινικὸς συρμὸς ἀπαιτεῖ. Ἡ Ἄννα δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταχειρισθῆ τὰ πέδιλα τῆς συζύγου τοῦ πορμειῶς.

Αὐτὸς εἶναι, ἀνέκραξεν ὁ Σίνης, ὅστις ἐκ τοῦ σημείου τούτου μᾶς ἀναγνώρισε, καὶ πάραυτα ἤρξατο νὰ τρέγγῃ ἐκρέμων κραυγὴν συσσωματωσέως.

— Ἐγᾶθημεν! εἶπεν ἡ δυστυχῆς γυνὴ τρέμουσα καὶ ὠχρῶτα.

— Ὅχι, ὄχι, ἄς τρέξωμεν!

Ἀλλ' οἱ πόδες της ἐκλονοῦντο ἠνωγκᾶσθην νὰ τὴν λάβω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἡ κλαγγὴ τῶν ὄπλων προσέβαλεν τὰ ὄττά μου· στρατιώται ἠκολούθουν τὰ ἴχνη μας. Ἐβλεπον μολαταῦτα τὴν Ἀγγλικὴν λέμβον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐνεθάρρυνόμην, ὅτε στρέψας τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ ὀπίσω εἶδα στρατιώτην τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς σπεύδοντα πρὸς ἡμᾶς. Ἐδιπλασίασα τὴν ταχύτητα τῶν βηματῶν μου σφίγγων μετὰ πλείστης ῥώμης τὸ πολιτικὸν μου φρόνιον. Εἰσῆλθα εἰς τὸ ὕδωρ, διότι ἡ λέμβος δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ τὴν παραλίαν χωρὶς νὰ ἐξοκειλῇ· ἀλλ' ὁ στρατιώτης μὲ εἶχε καταρθάσει καὶ μοὶ διεφροσθήτει τὴν γυναῖκα, ἥτις ἦτον ἡδὴ ἡμιθανής. Συγχρόνως προσεκάλει καὶ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὅποιοι ἐπροχώρουν πανταχόθεν.

Ὅποια στιγμή! ὁ στρατιώτης ἐμελλε νὰ μοῦ ἀφαρπάσῃ τὴν Ἄνναν, καὶ τίποτε, τίποτε . . . .

Ἦ! ἐν . . . Τὸ ἐγγειρίδιον τοῦ Σίρ Στοδάρτ . . .

Καὶ ὁ ἐχθρὸς μου ἐκυλίσθη ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Οἱ ναῦται ἤρπαξαν τὴν γυναῖκα καὶ ἀπεμακρύν-

θησαν, διασχιζόντες τὰ κύματα μὲ ταχύτητα πτηνῆ ἢ Ἄννα συνελθοῦσα ἐκίνει τὸ βινόμακτρον της, τὸ ἰδικόν μου τῆς ἀνταπεκρίνετο.

Ἐνῶ αὐτὴ ἐπίβαινε τοῦ θρῆκιου, οἱ στρατιῶται μ' ἐκυρον βιαίως ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· ἀλλ' αἱ ὕβρεις ποσῶς δὲν μ' ἀνησγόλουν· τὸ οὖς μου ἦτο περιλωμένον πρὸς τὴν θάλασσαν. Τέλος κρότος τῆς λου ἐδόθησε τὸν αέρα.

— Εὐχαρίστησον τὸν θεόν, Σίρ Στοδάρτ, ἡ γὰρ σὺ ἐσθῆ.

— Καὶ ὁ μέγας Τιέν, θὰ σέ τιμωρήσει, ἀλλ' ἐξεν Μανδρινὸς Χάρ-Γιού ὅστις ἐβάδιζε πρὸς μου. Φεῦ, φίλοι μου ὄχι ὁ μέγας Τιέν, ἀλλ' ὁ θρηγητής μ' ἐτιμωρήσεν κατακλείσας με ἐπὶ πλείον ἡμέρας εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπως ὀνειρεύομαι ἐκείνη τὴν οὐρανίου Ἀυτοκρατορίας καὶ ὑποστῶ τὴν τιμωρίαν μίως ὅσας ἔπνον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Α. Κ.

Ο ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ

—c—

(Συνάχεια καὶ τέλος, ἐκ τοῦ Τεύχους ΙΖ')

ΚΕΦ. Γ'.

Τῆς ἑπαύριον ὁ Μαρκεσίος Φοντάζος εἰσέρχεται στήρ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰποκρίμενου Γεμισσιῶνος.

Ἡ Βέρθα Γεμισσιῶνος ἦτο εἰκοσαετής τὴν ἡμέραν Μικρὰ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ χαρίεσσα εἰς τὸ ἔλεϊαν φαιδρὰ, ἀπαθὴς, αὐθαδὴς εἰς τὸν ὑπέρτατον μαν καὶ προικισμένη μὲ πολλὴν εὐρύταν ἀντιλήξιν ἑπιφάνειαν. Δωδεκαετής εἶχε χάσει τὴν τέρα της. Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐχούσα χαρμῶδη πονηρὸν καὶ φιλοκατήγγρον, ἐξουσίαζε τὸν πατέρα διὰ τῶν πανουργιῶν της διὰ νὰ τὴν ἔγῃ ἀκόμειθῆ καὶ τυρλὸν εἰς ὄλας τὰς θελήσεις της. Ἄλλοι τοῦ Ἰποκρίμετος Γεμισσιῶνος δὲν ἐφοβούτο διηγῶνται ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀσέμνου θεου, ἡ δὲ Βέρθα ἀπαδείκνυε διὰ τοῦ πονηρῆ κακεντρέχους μειδιάματός της, ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ εὐφροσύνη της θεᾶς αὐτῆς διεφροσίζοντο καὶ εἰς τὴν αὐτῆς, καὶ τοὺς δηκτικούς λόγους της καὶ πολλοὺς γένεις ἐθέρσεν τὴν εὐτοχίαν νὰ τὴν λάβωσιν ἄλλο γον. Ἄλλ' ἡ προπετής νεανὶς ἠγάπα πρὸ παντὸς τοῦ λου τὴν ἐλευθερίαν της, καὶ, διεπούσα τὰ τοῦ πατρὸς οἴκου κατὰ τὴν φαντασίαν της, ἐνομιλῆτο εὐδαιμονία καὶ δὲν εἶχε τι νὰ ἐπιθυμήσῃ. Αἱ ἰδιοτροπίαί τοῦ Μαρκεσίου Φοντάζου εἶχον διεγέρσει τὴν ἐπιθυμίαν της. Κατ' ἀρχὰς ἐγέλασεν ὅταν τῇ ἐδῆται